Токаленко П. О.,
аспірант

Херсонського національного технічного університету

БОРОТЬБА ВЛАДИ З КОНТРАБАНДОЮ ЗБРОЇ ТА ЇЇ ВИКОРИСТАННЯМ НАСЕЛЕННЯМ У РОКИ ПЕРШОЇ РОСІЙСЬКОЇ РЕВОЛЮЦІЇ (1905–1907) НА ПІВДНІ УКРАЇНИ

Анотація. У статті автор висвітлює процес контрабанди зброї на Півдні України в роки Першої російської революції. Особлива увага приділяється шляхам збройного трафіку, організованого революційними партіями. Розкриваються схеми організації доставки зброї та імена їх учасників. У статті відзначена широка мережа постачання зброї в південну Україну. Зокрема, відзначені збройні потоки через Австрію, Німеччину та Румунію. Бельгійське місто Антверпен відзначено як основне місце організації постачання зброї в південну Україну. Також у контексті урядових контрзаходів описується й північний збройний трафік через Фінляндію, однак автор не наголошує на тому, що цей шлях був пов'язаний із Півднем України.

Акцентується увага на владних контрзаходах щодо постачання зброї через південну Україну як на офіційних від Ради міністрів, так і на регіональних, від місцевих губернаторів. Наводяться статті Кримінального кодексу Російської імперії із санкціями щодо збройних контрабандистів. Наголошується на всебічному контролі влади за офіційно зареєстрованою зброєю, зокрема відзначається потреба в постійному періодичному тримісячному декларуванні мисливської зброї. Відзначається організація владою раптових обшуків зброї у населення, наводяться дані з поліційних протоколів стосовно вилученої зброї у революціонерів. На прикладі пошуків зброї навіть у жіночих навчальних закладах описується масовість антизбройних урядових заходів.

Місця зберігання зброї та методи її доставки описані в статті фрагментарно. Наголошується на існуванні не тільки зовнішніх каналів збройного постачання, а й внутрішніх, що свідчить про злагоджену мережу постачання нелегальної зброї. Наводяться факти пограбування збройних складів, а також використання зброєю для пограбування комерційних установ.

Автор наголошує на допомозі революційним партіям зовнішніх сил, зокрема японців, за якими в умовах Російсько-японської війни російська поліція ввела постійне спостереження. Також у статті наводяться приклади листування революціонерів між собою, в якому йдеться про потребу організації постійного та безперервного збройного трафіку.

Відзначаються наслідки для населення та держави від безконтрольного постачання зброї в Російську імперію. Наголошується на тому, що основним наслідком від постачання зброї було зниження рівня безпеки суспільства, тому що часто зброя опинялася в руках не революціонерів, а звичайного населення чи взагалі криміногенного елементу, який під тінню революційної ідеології займався звичайним бандізмом.

Ключові слова: Перша російська революція, Південь України, зброя, тероризм, японська розвідка.

Вступ. Протистояння влади з революціонерами в роки Першої російської революції (1905–1907) було б неможливим без організаційних заходів радикальних партій. Один з найголовніших аспектів організації революційного руху – постачання зброї для революції. Саме за допомогою налагоджених каналів контрабанди зброї із-за кордонів або виробництва вибухових речовин у таємних майстернях РСДРП чи партії есерів стало можливо частково озброїти народні маси для протистояння поліції та армійським підрозділам.

Одним із стратегічно важливих у цьому відношенні регіонів був південний край Російської імперії – Україна. Саме завдяки географічному розташуванню, тобто близькістю державного кордону, південна Україна, а особливо місто Одеса, стали частиною загального революційного процесу в Росії, важливим форпостом революційної контрабанди зброї на початку XX століття. Звичайно, російська влада намагалася протидіяти процесу масового народного озброєння революціонерами. Окрім превентивних заходів проти напівлегальної збройної діяльності, царська жандармерія почала використовувати цілу низку добре організованої агентурної мережі з метою перекриття каналів збройної контрабанди в Росію, в тому числі й на Півдні України.

Аналіз досліджень. Серед сучасних українських дослідників слід відзначити В. Савченко, який у своїй дисертації дослідив залучення вибухових пристроїв для революційної діяльності анархістів [1]. Р. Коцан вивчав роль державних інститутів у протидії контрабанді в радянській Україні [2]. Боротьбу з контрабандою як метод забезпечення економічної безпеки держави розглядали Х. Передало та Н. Стасів [3]. Особливості проведення слідчих дій для вилучення інформації матеріальних відображень під час розслідування злочинів зі зброєю розкрила О. Антонюк [4]. На питанні контрабандної зброї як фактора загрози національній безпеці держави акцентовано увагу Н. Хоменко [5].

Серед російських істориків важливо згадати Е. Сухову, яка досліджувала питання контрабанди в Росії на початку XX століття [6].

Постановка проблеми. У контексті розбудови та розвитку молодшої української держави буде корисно науковцям та всім, хто цікавиться історією, дізнатися про досвід боротьби із контрабандою на Півдні України в Російській імперії на початку XX століття. З іншого боку, не менш важливим стане оцінка та рівень організації революціонерами постачання та виго-

товлення озброєння для потреб революційного руху. Організована злочинність у XXI столітті не змінила методів організації збройного трафіку з початку XX століття, а революційні елементи завжди користувалися та користуються зовнішньою підтримкою, часто прихованою за призвою ідеологічного нашарування та революційної пропаганди.

Мета статті – розкрити сутність контрабанди зброї на Півдні України в роки Першої російської революції (1905–1907). На основі документів Державних архівів південноукраїнських областей та Центрального державного історичного архіву в місті Києві автор спробує визначити характер організації збройного складника революційного руху, запобіжні заходи влади та висновки для держави та населення щодо безконтрольного потоку зброї до держави в роки політичної кризи.

Виклад основного матеріалу. Перш ніж розглянути постачання зброї із-за кордону, необхідно відзначити той факт, що часто революціонери отримували зброю і з місцевих армійських складів. Можливість додатково заробити часто ставила військових перед нелегким моральним вибором, де гроші зазвичай переважували поняття цінності військової честі. З армійських складів Росії зброя могла нелегально потрапити і за кордон. Мета призначення нерідко мала другорядне значення. У Державному архіві Миколаївської області зберігається цікавий документ про озброєння іррегулярної армії курдів у Туреччині та Персії російською зброєю. Цей факт став відомим у вузькому середовищі високих посадовців воєнного міністерства та міністерства внутрішніх справ царської Росії завдяки злагодженій роботі закордонної агентурної мережі. Зокрема, в документі, який датується січнем 1908 року, акцентувалося на моральному боці цієї справи, звичайно, в імперському ракурсі, тобто як можна нелегально торгувати зброєю, коли держава переживає глибоку політичну кризу [7, арк. 21].

Що ж до постачання зброї із-за кордону, то ще у 1906 році начальник Одеського охоронного відділення у таємному листі до начальника Одеського жандармського управління писав, що головним пунктом постачання зброї до Росії було бельгійське місто Антверпен. Її розбирали на запчастини та переправляли у глиняних плитках, призначених для печей та кольорових підлог, розпилених та знову скріплених цементом. А також у великому камінні, де ховали кулемети та маленькі швидкострільні пушки. Постачанням зброї для революціонерів у Росію займався професор антверпенського Комерційного інституту пан Теннісен. Приймали та відправляли до Росії зброю: Симон Кабачников з Батумі, Шимон Кнебельман з дружиною (дівоче прізвище Певзнер) з Миколаєва, Давід Фортес з Миколаєва, Шавель-Айзек Едельнанд з Могилева та Гірш Вольфензон з Балти. Кур'єрське супроводження здійснювали: Капет Мадебадзе на прізвисько Гунія з Тіфліса, Костянтин Єгіазарян з Шемаха, Соломон Брук з Двінська та Валеріан Назаров з Холма [8, арк. 125–126].

Начальник Одеського жандармського управління 25 січня 1906 року у таємному листі до директора Департаменту поліції в Петербурзі доповідав, що, згідно з агентурними даними, в Одесу очікується доставка великої партії динаміту. Доставка планується через молдавський Унгень у фруктах та олівах.

Далі товар буде переправлений в Тирасполь у фруктовий магазин, у підвал над трактиром на Ринковій площі. Звідти планувалось його доставити в Одесу [9, арк. 81].

Розшифровка шифрованої телеграми від директора Департаменту поліції від 29 грудня 1905 року до начальника Одеського охоронного відділення свідчила про відправку для революційних партій 13 ящиків з гвинтівками з бельгійського порту Антверпена 24 грудня 1905 року на англійському пароплаві «Горсамор» з капітаном Валькорє [9, арк. 61].

Директор Департаменту поліції 15 жовтня 1905 року у таємному листі до начальників жандармських прикордонних пунктів зазначав, що згідно з отриманими відомостями з Відня, революційні агенти польського та єврейського походження перевозили через австрійський та німецький кордони зброю та набої. Прикордонна охорона при цьому не тільки проявляла бездіяльність, а й відверту співпрацю з контрабандистами. Крім цього, існували дані про переправлення через румунський кордон не тільки зброї, а й динаміту [9, арк. 49].

В Одесі зброя зберігалася на таємних складах, звідки за потребою потрапляла до рук революціонерів. Історик В. Савченко писав, що останній такий склад зі зброєю в Одесі, який належав анархістам, був знищений у червні 1907 року. Анархісти ще намагалися опиратися владі, захопили та пограбували цього ж року пароплав «Софія» на суму 51 тис. рублів, однак уже в 1908 році вони були остаточно розгромлені поліцією [10, с. 177].

Окрім нелегального постачання зброї із-за кордону або отримання її шляхом співпраці із корумпованими військовими, революціонери використовували й акти відвертого пограбування. Так, у Миколаєві в 1906 році було декілька нападів на порохові погребі. Під час одного з них поранили вартового. Після цих випадків місцевий генерал-губернатор видав наказ стріляти в кожного без попередження, хто з'явиться біля порохових погребів [11, с. 14].

Крім цього, грабували й шахти, щоб дістати динаміт. У серпні 1906 року Повітовий справник І. Четиркін доповідав херсонському губернатору М. Малаєву, що на шахті «Копилова № 2» був викрадений динаміт, та додав інформацію про місцезнаходження ще 15 шахт із динамітом, які перебували під загрозою пограбування [12, арк. 880].

Начальник Херсонського губернського жандармського управління ротмістр Іванов 31 серпня 1906 року у рапорті до Миколаївського тимчасового генерал-губернатора О. Ступіна доповідав, що єврей Герше Фінкельштейн, який належав до партії соціалістів-революціонерів та мешкав у селищі Березнігуватому Херсонського повіту, організував там місцеву партію есерів. Обіймаючи посаду учителя в місті Снігурівка Херсонського повіту, Фінкельштейн організував там партію есерів з нижніх армійських чинів та займався нелегальним постачанням зброї. У Херсоні він був членом єврейської самооборони та завідував таємним збройним сховищем соціалістів-сіоністів [13, арк. 54].

Зброя слугувала не тільки для досягнення революційних цілей, часто її використовували суто в меркантильних цілях. Так, у січні 1907 року з агентурного донесення поліції стало відомо, що троє братів: Павло, Акім та Костянтин Уданенки,

які мешкали на 5-тій Слобідській вулиці Миколаєва, утримували в домі бомбу, декілька револьверів та холодну зброю. І що саме вони пограбували магазин Хайковського 20 грудня 1906 року на суму більш ніж 200 рублів [14, арк. 2].

Терористичні акти також не були винятком. У грудні 1906 року поліційні агенти доповідали про спробу революціонерів організувати вибух на судні «Руського суспільства» в Миколаєві [8, арк. 72]. Доставляли вибухівку і з Севастополя, про що агенти доповідали начальнику Одеського жандармського управління [8, арк. 153].

Вибухові пристрої, вироблені в південній Україні, часто знаходили і в інших регіонах Російської імперії. Селянин Дмитро Суворов знайшов один з таких пристроїв у Москві, купаючись у річці. За штемпелем, на якому було написано, що пристрій виготовлений у майстерні бомб РСДРП, поліція визначила, що його збирали в одному з міст південної України [8, арк. 151].

Поліція та жандармерія намагалися протидіяти нелегальному постачанню та виготовленню зброї. За виготовлення такої зброї, а особливо зброї масового ураження: бомб, гранат або інших вибухових предметів, що можна віднести до розряду артилерійських, окрім пороху (ст. 986. Частина 2. 3б. Зак. Рос. ім., 1916), винні особи каралися тюремним ув'язненням на строк від 2 до 4 місяців або ув'язненням у фортеці на строк від 8 до 16 місяців (ст. 986. 3б. Зак. Рос. ім., 1916) [15, с. 208].

Спеціальною постановою Ради міністрів Російської імперії від 25 листопада 1905 року заборонялося ввозити зброю із-за кордону. В постанові йшлося про північний потік зброї через Фінляндію [16, с. 179–180]. Рада міністрів зобов'язала губернаторів та градоначальників організувати постійний контроль за зброєю, яка знаходилась на руках у приватних осіб. Вони мали декларувати цей факт кожні три місяці, у разі порушення цієї процедури з боку власників зброї передбачався тримісячний арешт або штраф у розмірі 500 рублів [17, с. 72–73].

З цього приводу губернатор Херсонської губернії В. Левашов 5 серпня 1905 року звернувся до населення Єлисаветграда з нагадуванням про введення особливого політичного режиму у місті – режиму посиленої охорони. У зверненні йшлося про заборону мати чи зберігати при собі вогнепальну зброю [18, арк. 36].

Петербурзька газета «Речь» у березні 1906 року відзначила, що губернатор Херсонської губернії М. Малаєв, взявши приклад з Київського губернатора П. Саввича, розіслав циркуляри всім начальникам поліційних управлінь та начальникам поштово-телеграфних станцій із наказом перевіряти всі поштові відправлення на наявність вогнепальної чи холодної зброї для повсталих селян губернії [19, с. 6].

Факт заборони вільного використання зброї в державі особливо непокоїв прихильників полювання. Хоча мисливська зброя не підпадала під заборону, все одно новомосковський повітовий справник 6 січня 1906 року у листі до Катеринославського губернатора С. Олександровського запитував про можливість вільної видачі ліцензій на зброю для полювання для окремих благонадійних осіб, бо це стало неможливим, якщо дотримуватися загальної заборони використання зброї мешканцями Катеринослава [20, арк. 67].

Особливу увагу влада приділяла контакту своїх підданих з іноземцями. В умовах Русько-японської війни (1904–1905) головними підозрюваними в організації збройного постачання були саме японці. Якщо вони мешкали на території Росії, то за ними часто організовували таємне спостереження. В Миколаєві агентам царської охоранки необхідно було постійно доповідати про переміщення, контакти та спосіб життя японців [21, арк. 24].

Миколаївський градоначальник 19 квітня 1908 року отримав таємний лист від розвідувального відділення штабу Одеського воєнного округу, в якому йшлося про японців, які були спеціально відправлені за кордон із розвідувальною місією. У випадках їх появи влада мала негайно повідомляти про це воєнне керівництво регіону [22, арк. 32].

Крім цього, поліцейські мали постійно організовувати акції як добровільної здачі зброї населенням, так і поліційні облави на ймовірні склади зброї. Про хід та наслідки цих акцій поліція звітувала особисто генерал-губернатору. Так, мариупольський повітовий справник 16 квітня 1906 року у рапорті до Катеринославського губернатора С. Олександровського повідомляв, що внаслідок масового обшуку у населення з 3 квітня по 10 квітня було вилучено незареєстрованої зброї у кількості: 34 рушниці, 4 револьвери та 7 пістолетів [20, арк. 358].

Під час таких акцій населення часто чинило спротив представникам влади. Так, у постанові Херсонського повітового справника від 25 січня 1906 року йшлося про відмову мешканцями села Ново-Тягинки А. Головатого та його сина С. Головатого віддати поліції вогнепальну зброю [23, арк. 163–164].

Траплялися й цікаві випадки в часи антизбройних державних акцій. Так, начальник Луганського жандармського відділення Катеринославської жандармерії поліційного управління залізничних шляхів 15 березня 1906 року у листі до начальника Катеринославської жандармерії поліційного управління залізничних шляхів клопотав про звільнення керівника жіночого повітового училища Кононова. Згідно з його клопотанням Кононов проводив щоденний обшук в індивідуальних шафах учительок та учениць під приводом пошуку динаміту [20, арк. 384–385].

Наслідки організованого трафіку зброї були передбачувані. На руках в населення опинилася велика кількість вибухових речовин та зброї. Начальнику Одеського охоронного відділення 16 серпня 1906 року доповідали агенти, як студент Новоросійського університету М. Епштейн з Одеси повідомляв пану М. Лернеру з Кишинєва, що нібито в Одесі існує величезна потреба в «Браунінгах» та у гнотових бомбах [24, арк. 73].

У жовтні 1905 року воєнний агент у Відні доповідав, що невідомими особами в Будапешті, Відні, Воллсдорфі та Празі були проведені закупки вогнепальної зброї та набоїв до них, які за сприяння російських прикордонників мали доправити до Росії через Чернівці, Тарнополь, Брод та Тарнобжег [6, с. 236–237].

У контексті всієї схеми постачання зброї революціонерам необхідно відзначити контакт емігрантів Росії з іноземцями, які і виступали фінансовим фундаментом усієї збройної опе-

рації. У роки Першої російської революції 1905–1907 найбільш зацікавленими в цьому питанні були японці. Саме вони в умовах Русько-японської війни 1904–1905 років мали інтерес послабити Росію зсередини. Так, воєнний агент японської дипломатичної місії полковник Акаші після розриву дипломатичних відносин Росії з Японією перебрався до Європи. Там він налагодив контакт із фіном Ціліакусом та грузином Деканозі, за допомогою яких і був організований збройний трафік. Уряд Японії таємно фінансував цю справу. До рук агентів російської охоронки потрапив один з документів щодо постачання зброї на суму 260 тис. рублів. У самому документі зброя розподілялася на чотири потоки, які мали бути спрямовані на окраїни Росії: у Грузію, Фінляндію, Польщу та для есерів південної Росії, тобто України [25, с. 1]. За підрахунками російського дослідника Д. Павлова, Японія профінансувала свою агентурну мережу в Західній Європі на суму 1 млн єн (5 млрд єн, або більш ніж 40 млн доларів за сучасним курсом).

Висновки. Таким чином, південна Україна була одним із найважливіших регіонів з позицій постачання зброї для революції 1905–1907 років. На основі документів Державних архівів південноукраїнських областей та Центрального державного історичного архіву в місті Києві можна прослідкувати шляхи ввозу зброї на територію Російської імперії.

Необхідно відзначити, що, маючи добре розвинуту агентурну мережу як всередині держави, так і за кордоном, царська влада в основному була в курсі організації та безперервної діяльності збройного трафіку на Півдні України. Поліція та жандармерія намагалися перешкоджати організації збройної контрабанди злагджено та оперативно, зберігаючи власну агентурну мережу.

Основним наслідком від постачання зброї було зниження рівня безпеки суспільства. Часто зброя опинялася в руках не революціонерів, а звичайного населення чи взагалі криміногенного елементу, який під тінню революційної ідеології займався звичайним бандитизмом.

В умовах Русько-японської війни (1904–1905) постачання зброї в Росію для революціонерів стало одним із пріоритетних напрямів розвитку японської зовнішньої політики, мета якої була в ослабленні Росії зсередини. Однак імператор Росії Микола II восени 1905 році, будучи деморалізованим масовими страйками та збройними сутичками з революціонерами, був вимушений надати народу Росії права не тільки на свободу слова, а часткове право управляти державою через утворення парламентської інституції, що своєю чергою розкололо революційний табір та тимчасово зміцнило державну царську владу.

Після поразки революції в 1907 році та стабілізації соціально-економічної ситуації в державі у революціонерів зникла необхідність збройної контрабанди у великих масштабах. Влада відновила контроль за населенням, але продовжувала час від часу проводити акції добровільної здачі зброї населенням аж до початку Першої світової війни.

Література:

- Савченко В.А. Анархістський рух в Україні в 1903–1929 рр. : дис. докт. іст. наук. Київ, 2017. С. 564.
- Коцан Р.І. Роль державних інститутів у протидії контрабанді в Радянській Україні: досвід 1921–1939 років. *Політичне життя*. 2018. № 1. С. 48–54.
- Передело Х.С., Стасів Н.В. Боротьба з контрабандою як один із методів забезпечення економічної безпеки держави. *Вісник Національного університету «Львівська політехніка». Менеджмент та підприємництво в Україні: етапи становлення і проблеми розвитку*. 2016. № 851. С. 206–211.
- Антонюк О.В. Особливості проведення слідчих (розшукових) дій для вилучення інформації з матеріальних відображень при розслідуванні хуліганства, вчиненого з використанням вогнепальної або холодної зброї. *Науковий вісник Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ*. 2016. № 4. С. 235–241.
- Хоменко Н.А. Контрабанда зброї, бойових припасів та вибухових речовин як фактор загрози національній безпеці України у сфері її економічних інтересів. *Вісник Академії митної служби України. Серія «Право»*. 2012. № 2. С. 157–162.
- Сухова Е.К. Пограничная стража и контрабанда в России начала XX века. *Вопросы истории*. 1991. № 7–8. С. 234–238.
- Державний архів Миколаївської області, ф. 480, Оп. 1, Спр. 215.
- ЦДІАЛ у Києві, ф. 385, Оп. 1, Спр. 1696.
- ЦДІАЛ у Києві, ф. 358, Оп. 1, Спр. 43.
- Савченко В.А. Діяльність анархістів-синдикалістів серед одеських моряків (1906–1913). *Краєзнавство*. 2013. № 2. С. 174–183.
- Рідний край*. 1906. № 49. С. 14.
- ЦДІАЛ у Києві, ф. 358, Оп. 1, Спр. 11.
- ЦДІАЛ у Києві, ф. 358, Оп. 1, Спр. 16.
- Державний архів Миколаївської області, ф. 229, Оп. 4, Спр. 250.
- Свод законов Российской империи. Уложение о наказаниях уголовных и исправительных, с включением статей по продолжениям 1912, 1913, 1914 годов. Санкт-Петербург. 1916. Т. 15. Изд. 1. С. 521.
- Законодательные акты переходного времени. / Под ред. Н.И. Лазаревского. Санкт-Петербург. 1909. Изд. 3. С. 1018.
- Совет Министров Российской империи 1905–1906 гг. Ленинград : «Наука». 1990. С. 476.
- Державний архів Херсонської області, ф. 1, Оп. 1, Спр. 60.
- Рідний край*. 1906. 16 марта. № 9. С. 6.
- Державний архів Дніпропетровської області, ф. 11, Оп. 1, Спр. 455.
- Державний архів Миколаївської області, ф. 229, Оп. 4, Спр. 295.
- Державний архів Миколаївської області, ф. 231, Оп. 2, Спр. 94.
- ЦДІАЛ у Києві, ф. 358, Оп. 1, Спр. 5.
- ЦДІАЛ у Києві, ф. 386, Оп. 1, Спр. 853.
- Кошель П. Девятьсот пятый год: террор в действии. *История*. 2003. № 16. С. 1–3.
- Павлов Д.Б. Японские деньги для Первой русской революции. Москва : «Вече». 2011. С. 286.

Tokalenko P. The struggle of power with arms smuggling and its use by the population during the First Russian Revolution (1905–1907) in Southern Ukraine

Summary. The article covers the process of arms smuggling in the South of Ukraine during the First Russian Revolution. Particular attention is paid to the paths of weapons traffic organized by the revolutionary parties. The schemes of organization of delivery of weapons and names of their participants are revealed. The article notes a wide network of weapons supply to southern Ukraine. In particular, there have been marked flows through Austria, Germany and Romania. The Belgian city of Antwerp is noted as the main city, when organization of arms supply to southern Ukraine. Also, in the context of government counter-measures, northern arms traffic through Finland is described, but the author does not emphasize that this route was connected with the South of Ukraine.

The main attention is paid to the legal counter-measures of the government to supply arms through the South of Ukraine to both officials from the Council of Ministers and regional, from local governors. Articles of the Criminal Code of the Russian Empire with sanctions against armed smugglers are cited. Emphasis is placed on the comprehensive control of the authorities on officially registered weapons, in particular the need for a permanent quarterly declaration of hunting weapons every three months. It is noted the organization of sudden searches of weapons in the population by the authorities, provides data from police protocols on the seized weapons from the revolutionaries. The search for weapons, even in women's schools, confirms the massiveness of anti-governmental measures.

Weapons storage and delivery methods are described in the article in fragmentary. It is emphasized that there were not only external channels of armed supply, but also internal ones, which indicates a coherent network of illegal arms supply. The facts were given in the article is described the robbery

of armed depots, as well as the use of weapons to rob commercial establishments.

The author emphasizes the help to the revolutionary parties of foreign forces, in particular the Japanese, for which in terms of the Russo-Japanese War, the Russian police introduced constant surveillance. The article also gives examples of correspondence from the revolutionaries among themselves, which addresses the need for the organization of constant and continuous weapons traffic.

The consequences for the population and the state from uncontrolled supply of weapons to the Russian Empire are noted. It is emphasized that the main consequence of the supply of weapons was a decrease in the level of security of society, because often the weapons were not in the hands of the revolutionaries, but of the population or the criminogenic element, which engaged of ordinary thuggery.

Key words: First Russian Revolution, South of Ukraine, weapons, terrorism, Japanese intelligence.